

butlletí de l'arxiu històric

Nova època

Número 5 Maig 2003

Aquest any se celebra el vint-i-cinquè aniversari de la constitució del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). El cartell del congrés d'unitat que reproduïm en aquesta pàgina mostra el lema que va presidir aquest congrés històric. Sobre aquestes línies la fotografia de Joan Reventós, qui va ser escollit primer secretari del nou partit.

**Sala d'actes
Arxiu**

Hemeroteca

Biblioteca

**Servei de
consulta**

**Consultes per
telèfon, correu
ordinari i
electrònic**

**Servei de
reprografia**

**Horari
d'atenció al públic:**

Dilluns i dimarts de
16.15 a 19 h.
Dimecres i dijous
de 10 a 13 h.
El mes d'agost està
tancat per vacances.

unitat socialista força del poble

EL CONGRÉS DE LA UNITAT SOCIALISTA

FSC (PSOE) · PSC (C) · PSC (R)

PALAU DE CONGRESSOS (MONTJUÏC) · 15 I 16 DE JULIOL DEL 1978

Dins de les activitats de l'arxiu

25 anys del Partit dels Socialistes de Catalunya

El procés d'unitat dels socialistes catalans va tenir el seu punt culminant en el congrés d'unificació celebrat a Barcelona els dies 15 i 16 de juliol de 1978 al Palau de Congressos de Montjuïc, sota el lema *Unitat socialista força del poble*. Es tancava un període iniciat en la seva darrera etapa amb el *Pacte d'Abril* de 1977 i el triomf socialista en les primeres eleccions legislatives de la democràcia, i s'iniciava un de nou amb la constitució de l'actual Partit dels Socialistes de Catalunya que enguany ha arribat al seu primer quart de segle, i que va ser el resultat de la unificació de tres partits que es dissolgueren per formar-lo: el Partit Socialista de Catalunya (Congrés), el Partit Socialista de Catalunya (Reagrupament) i la Federació Catalana del PSOE. El protocol d'unitat que se signà, i que reproduïm en aquesta pàgina, definí el partit com un partit de classe i nacional.

No va ser gens senzill aglutinar sensibilitats polítiques diferents en un nou partit que naixia amb la voluntat de ser majoritari a Catalunya. Les diverses tradicions històriques dels tres partits integrants comportaven diferents concepcions del socialisme que feien difícil la seva avinença. Per això tot el procés d'unificació va haver d'enfortir-se amb notables dificultats, fins que s'arribà a una solució de consens entre totes les parts. Aquest inici comportà que amb posterioritat fos necessari un temps més de rodatge per aconseguir la unificació veritable de fons.

Capçalera de L'Opinió Socialista, portaveu del nou partit.

Protocol d'unitat de la FSC (PSOE), PSC-C i PSC-R en el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)

1. El PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) és l'organització política dels socialistes de Catalunya, resultat de la fusió de la FSC (PSOE), del PSC (C) i del PSC (R). Afegirà a la seva denominació les sigles de les organitzacions pre-existents, en el ben entès que el PSC (C) i el PSC (R) accepten les sigles úniques i comuns de PSC. Aquesta denominació només podrà ser modificada pel seu Congrés.

2. El PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) és un partit de classe i nacional que sorgeix de la voluntat

constituent de les organitzacions socialistes de Catalunya i que, en virtut de la seva sobirania, decideix la participació en organismes representatius i decisoris comuns amb el PSOE, en la forma que s'explicita en aquest document.

3. El Congrés del PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) és l'òrgan suprem del Partit. La seva competència serà exclusiva per establir la seva estructura interna, regular la seva disciplina, elaborar la seva línia política i el seu programa a Catalunya.

4. Per definir conjuntament amb la resta dels socialistes de l'Estat els elements estratègics coincidents de la lluita de classes, el PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) enviarà els seus delegats, elegits directament per les estructures organitzatives de base, al Congrés Federal del PSOE, perquè participin en les sessions, debats i resolucions que facin referència a les qüestions comunes de la lluita de classes a nivell d'Estat.

L'aplicació a Catalunya de les resolucions preses per a l'àmbit estatal serà portada a terme pel PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE).

El PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) tindrà plena sobirania en aquells àmbits de competències que els socialistes de Catalunya propugnem per a l'organització política del nostre país, d'acord amb el marc constitucional aprovat en el seu programa pels socialistes de tot l'Estat.

5. Els membres del PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) candidats a la Comissió Executiva Federal seran presentats o refrendats si s'escau pel PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) a través dels seus delegats presents en el Congrés Federal.

6. El PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) estarà representat en el Comitè Federal Socialista. Aquesta representació serà designada pel propi PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) i en funció del criteri de proporcionalitat en virtut del nombre d'afiliats.

7. Els membres del PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) que siguin assalariats hauran de militat sindicalment. L'opció sindical del PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) és la UGT.

8. Els parlamentaris membres del PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) s'atendran respecte a llur organització parlamentària al que hi ha establert en l'acord de constitució del grup parlamentari Socialistes de Catalunya.

9. El PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) mantindrà relacions polítiques internacionals dins el marc, decidit pel Congrés Federal del PSOE.

10. El símbol del PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) és el "Puny i la Rosa". A la documentació, correspondència, etc. S'utilitzarà el nom complet del Partit acompanyat del símbol.

En banderes, pancartes i on sigui necessària la utilització del nom reduït s'utilitzaran les sigles PSC (PSC-PSOE), sempre

acompanyades del “Puny i la Rosa”. És patrimoni del nou Partit tota la simbologia de les organitzacions que es fusionen.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA. Des de l'1 de maig de 1978 fins la data del Congrés d'unificació, tota la imatge pública del procés unitari farà sempre referència als noms complerts o, en tot cas, a les sigles complertes dels tres partits que protagonitzen la unitat.

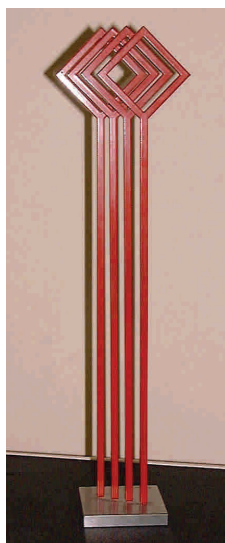
Juliol 1978

Exposició *La Pàtria dels Humans. 25 anys del Partit dels Socialistes de Catalunya*

Entre el 26 de febrer i el 27 d'abril s'ha celebrat al Museu d'Història de Catalunya l'exposició *La Pàtria dels Humans. 25 anys del Partit dels Socialistes de Catalunya*, dins del cicle d'exposicions temporals *La Memòria Contemporània*. Es tracta d'una mostra que ha comptat amb la participació del propi partit en la seva organització i és un dels actes destacats que s'estan portant a terme amb motiu d'aquest 25è aniversari.

La voluntat dels comissaris de l'exposició ha estat abastar no només el període que va entre el 1978, data de la constitució de l'actual PSC, i el 2003, sinó aprofundir en les arrels del socialisme a Catalunya des dels seus inicis al segle XIX. En conseqüència s'han dissenyat quatre àmbits cronològics que faciliten al visitant el recorregut per l'exposició.

A l'entrada de la mostra un conjunt de conceptes que defineixen el socialisme serveixen d'introducció per endinsar-se en la seva història. S'evoquen imatges d'ideòlegs i polítics clàssics que han contribuït a la formació del pensament socialista, junt amb una selecció d'obres cabdals en versió primera edició. El primer àmbit de l'exposició porta per títol *Una llarga i constant trajectòria* i abasta des del segle XIX fins l'any 1939. Els seus referents fonamentals són conceptes com utopia, lluita social, democràcia i federalisme, i s'exposen retrats, publicacions periòdiques, llibres, dibuixos i gravats. El segon àmbit se situa en el període de la dictadura franquista, i s'emmarca sota el títol *Resistència i reconstrucció*. Documents, imatges diverses i audiovisuals mostren els difícils anys de la clandestinitat, la lluita antifranquista i el treball de reconstrucció del socialisme a Catalunya. En l'àmbit tercer, *Socialistes de Catalunya*, es fa un recorregut pels vint-i-cinc anys de vida del partit. La nostra història recent es veu reflectida mitjançant fotografies, gràfics, objectes i documents significatius. Per acabar un quart àmbit amb el nom *Catalunya de tots, Catalunya capdavantera* fa referència als projectes de futur dels socialistes catalans.

Imatge d'un dels objectes exposats: l'escultura d'Alfaro, símbol de "Socialistes de Catalunya"

El discurs expositiu que s'ha escollit ha hagut de tenir en compte la necessitat de fer itinerant la mostra, doncs està previst que en els propers mesos viatgi arreu del país. A banda s'ha escollit un llenguatge didàctic que faciliti la seva comprensió al major nombre de visitants possible. En aquest sentit, per a tot l'equip ha estat un repte compaginar l'atractiu amb el rigor històric.

El dia que es va fer la inauguració es va poder comptar amb una gran assistència de públic, d'autoritats i de mitjans de comunicació. Els discursos de presentació van anar a càrrec de Jaume Sobrequès, Director del Museu d'Història de Catalunya, Joan Clos, Alcalde de Barcelona, José Montilla, Primer Secretari del PSC, Pasqual Maragall, President del PSC, i Jordi Pujol, President de la Generalitat.

Edició del llibre *La pàtria dels humans. Història del socialisme català*

Amb motiu de l'aniversari del Partit dels Socialistes de Catalunya i de l'exposició celebrada al Museu d'Història de Catalunya entre els mesos de febrer i abril, s'ha editat aquest llibre publicat per Edhasa. El volum consta de dues parts ben diferenciades. La primera ha estat elaborada per historiadors i politòlegs i està dedicada a la història del socialisme català, mentre que la segona són entrevistes fetes a primeres figures del PSC.

La part històrica s'estructura en els següents capítols: J.L. Martín Ramos *La primera història del socialisme a Catalunya*, Albert Balcells *El socialisme a Catalunya entre 1923 i 1936*, Ramon Alquézar *Sota la dictadura franquista (1939-1974)*, Jordi Font *"Per la unitat dels socialistes de Catalunya"*, Jaume Sobrequès *Els Socialistes i el restabliment de la Generalitat (1975-1977)*, Gabriel Colomé *Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE): 1977-2002* i Isidre Molas *Vint anys d'història del PSC*. Quant a les entrevistes cadascuna ha estat realitzada per un autor diferent, i els líders polítics entrevistats han estat Pasqual Maragall, José Montilla, Raimon Obiols, Narcís Serra i Manuela de Madre. A més s'inclou el text inèdit de Joan Reventós titulat *Què és el socialisme?*, que pertany a la col·lecció *Manuscrits* del nostre arxiu.

El llibre es complementa, a banda de les presentacions, amb una cronologia bàsica del PSC (PSC-PSOE) elaborada per Eugeni Giral, una bibliografia i un apèndix documental format per diferents llistats de persones que en el decurs d'aquests vint-i-cinc anys han desenvolupat o desenvolupen càrrecs dins del partit. Concretament són els llistats següents: Membres del Secretariat del Partit dels Socialistes de Catalunya, Diputats del PSC al Parlament de Catalunya, Diputats del PSC al Congrés, Senadors, Diputats al Parlament europeu i Alcaldes socialistes escollits en les darreres eleccions municipals de 1999.

Portada del llibre.

Els fons documentals de l'arxiu històric

Salvador Coromina. Documentació de l'Assemblea de Catalunya. Comprèn material dels anys 1966-1977. Inclou també una col·lecció de cartells i material de propaganda de l'inici del PSC (fins a 1978).

FOC-Joaquim Garriga. Documentació original del Front Obrer de Catalunya (FOC). Correspon al període de 1960-1970.

Jordi Font. Documentació de Convergència Socialista de Catalunya i del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Isidre Molas. Documentació per a la història del FOC i les organitzacions democràtiques dels anys 1945-1970, així com de la història del socialisme català des de 1974 fins a l'actualitat.

Joan Reventós. Documentació bàsica de la història del Moviment Socialista de Catalunya i d'organitzacions polítiques i moviments socials de l'any 1942 fins a l'any 1977.

Josep Rovira. Correspon a l'arxiu de l'MSC de Josep Rovira. Comprèn de 1943 fins al 1966.

Joan Soler. documentació diversa de l'MSC, publicada i inèdita.

Josep M. Triginer. comprèn l'arxiu personal com a primer secretari de la Federació Catalana del PSOE, així com documentació del període en el qual va ser conseller de Política Territorial al govern de la Generalitat Provisional (1977-1980).

Centre d'Estudis Socialistes (CES). documentació procedent d'aquest col·lectiu d'intel·lectuals socialistes. Inclou també la feina originària dels diferents grups de treball. Correspon al període 1976-1981.

Convergència Socialista de Catalunya (CSC). documentació de la seva constitució, el juliol de 1974, fins a l'any 1976.

Federació Catalana del PSOE dels anys 70 fins a la unificació socialista (1978).

Partit Socialista de Catalunya-Congrés (PSC (C)) correspon al període 1976-1978.

Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament (PSC(R)) des de la seva constitució l'any 1976 fins a la unificació socialista (1978).

Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC(PSC-PSOE)) documentació del procés constituent que va portar al congrés d'unificació dels socialistes de Catalunya, el juliol de 1978.

Conferència d'Homes i Dones d'Esquerra inclou tota la documentació elaborada durant la preparació i celebració de la Primera i Segona Conferència d'Homes i Dones d'Esquerra (1985-1987)

Convenció per una Majoria Nacional i de Progrés inclou el material que es va generar durant la celebració d'aquesta Convenció

Alfred Pérez-Bastardas documentació de la clandestinitat i publicacions legals, cartells, retalls de premsa, etc.

Manuel de Forn. documentació del Front Obrer de Catalunya (FOC) en el seu darrer període i del moviment d'estudiants dels anys de la clandestinitat.

Rafael Pujol. material de les últimes etapes del Front Obrer de Catalunya (FOC)

Andreu Cortines. publicacions de casals catalans i altres col·lectius a l'exili (França i Amèrica). Documentació al voltant del tema del cooperativisme.

Guerau Ruiz Pena. publicacions i material divers de la clandestinitat i també legal.

Albert Pérez i Baró material relacionat amb el món de les cooperatives, documentació personal, publicacions, reculls bibliogràfics, vídeos i cintes de cassette.

Gabriel Colomé documentació referent a l'estructura, funcionament i electorat del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) des del seu naixement l'any 1978 fins a l'actualitat.

Jordi William Carnés publicacions i material variat referent principalment al PSC (PSC-PSOE) i al PSOE.

Lluís Armet documentació referent al PSC (PSC-PSOE)

Joan Nicolau documentació personal i de l'exili català a Europa.

Francesc Casares col·lecció del Setmanari "Justícia Social"

Ildefons Valls documentació del Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament.

Felip Lorda documentació personal junt amb material del PSOE de l'exterior, la UGT de l'exterior i la Federació Catalana del PSOE.

Cesc Canet material fotogràfic i audiovisual divers.

Arxiu fotogràfic

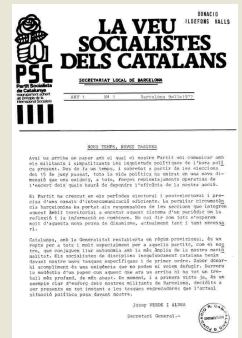
Hi ha més documentació diversa donada per Joan Alamillo, Ramon Fernández Jurado, Enric Llorens, Àngels Navarro, Joan Colom, Antoni Canals, Daniel Font, Josep M. Vegara, Jaume Bellmunt, Vicenç Ligüerre, Quim Ruiz, Vicenç Sanclemente, Glòria Rubiol, Ernest Maragall, Jordi Pedret, Rosa Barenys, etc.

Agenda i activitats de la Fundació

- En l'edició d'enguany del *Premis Primer de Maig* que lliuren conjuntament la Fundació Rafael Campalans i la Fundació Josep Comaposada, s'ha atorgat el premi a la Memòria Popular a la *Comissió de la Dignitat* per a la recuperació dels papers de Salamanca, coordinada per Toni Strubell. En el proper butlletí donarem més detalls d'aquest acte.
- Està a punt de ser editat el tercer volum de la col·lecció *Memòria* del nostre arxiu històric. Aquest exemplar porta per títol *El somni d'Alexandre Jaume*, i ha estat escrit per Andreu Jaume Enseñat.

Els fons

Ildefons Valls

El maig de l'any 1976 es fundà el Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament de la mà de Josep Pallach i els seus seguidors. En els decurs dels seus aproximadament setze mesos d'existència generà una important quantitat de material de la que hi trobem una mostra significativa en la documentació que integra aquest fons. Publicacions periòdiques com la que reproduïm sobre aquestes línies, junt amb documents elaborats a nivell intern, són els tipus que hi podem trobar. D'altra banda també hi ha una col·lecció de documentació del Partit dels Socialistes de Catalunya, majoritàriament material dels primers congressos i fulletons. A més completa aquest fons una notable col·lecció de llibres de l'editorial *Ruedo Ibérico*.

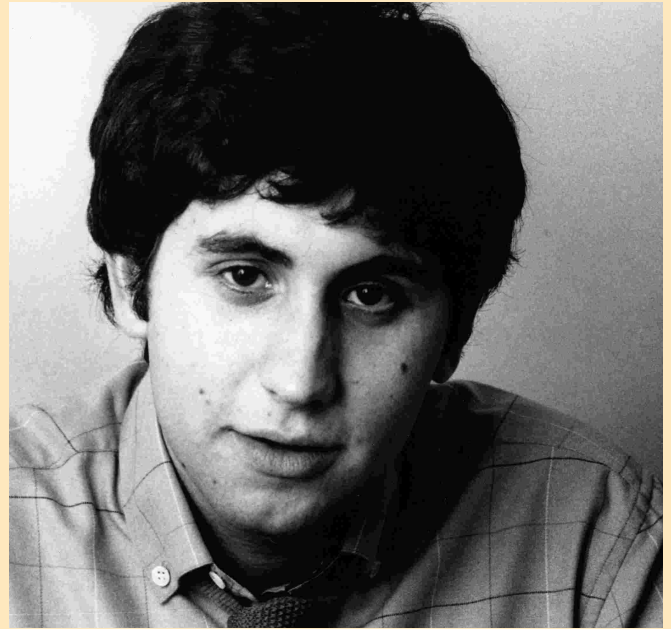

full suplement **5** del butlletí de l'arxiu històric

Maig 2003

Xavier Soto: líder polític juvenil de la Catalunya democràtica

Per Daniel Fernández

Xavier Soto © Colita

Xavier Soto i Cortés va néixer a Badalona el 7 de desembre de 1961 al si d'una família treballadora.

Als 18 anys inicia els estudis de dret i comença a treballar en una agència de consignataris del port de Barcelona. Dos anys abans ja havia donat un pas endavant en el seu compromís cívic i polític, en encapçalar el moviment estudiantil a l'Institut Eugeni d'Ors de Badalona i amb la seva incorporació al procés de reconstrucció de les Joventuts Socialistes de la Federació Catalana del PSOE a la seva ciutat.

Estem en plena transició. El dictador ha mort. Els actors –institucionals, socials, polítics i personals- de la democràcia i l'auto-govern maduren en mig d'una profunda crisi econòmica i social. Tot just es comença a parlar del “desencanto”.

En aquest context, Xavier Soto esdevindrà màxim responsable d'una organització juvenil afeblida i profundament dividida –la Joventut Socialista de Catalunya-, nascuda del procés d'unitat de les tres organitzacions juvenils socialistes catalanes que havia culminat el 8 d'octubre de 1978 en el Congrés constituent realitzat a l'Orfeó de Sants, i en la qual s'havien reproduït, i fins i tot multiplicat, els conflictes originats pel procés d'unitat socialista que van desembocar en la constitució del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE).

Així, el 29 de novembre de l'any 1981, en el III Congrés de la Joventut Socialista de Catalunya, celebrat al local que l'Agrupació del PSC tenia a la Rambla del Poble Nou de Barcelona, Xavier Soto es nomena Coordinador Nacional de la JSC.

El fet que aquesta denominació de la màxima responsabilitat de l'organització juvenil substituís la tradicional de Primer Secretari l'hem d'interpretar, no únicament per la difícil conjuntura a què hem fet referència, sinó també per la voluntat de consolidar una direcció de tipus més horitzontal que impulsés un nou projecte polític –l'anomenat “projecte radical”-orientat a incorporar nous elements –alternatius, no discriminatoris, ecologistes, llibertaris- al vell tronc del discurs socialista, tot garantint la prioritat de respondre als interrogants d'aquella part de la joventut més desfavorida. L'objectiu era clar i, alhora, ambiciós: la JSC no podia limitar-se a ser una

reproducció juvenil del partit.

En bona mesura, el lideratge personal i polític de Xavier Soto determinarà el debat entorn el “projecte radical” a Catalunya i al conjunt de les Joventuts Socialistes d'Espanya, fent lògicament inassolible l'objectiu de l'horitzontalització de la direcció política de la JSC.

En la seva intervenció de cloenda d'aquest III Congrés de la JSC, Xavier Soto va triar un poeta, Salvador Espriu, i un vers, “Indesinenter”, que vol dir: sense defallir.

Sense defallir, Xavier Soto encapçalà des d'aleshores una nova generació de socialistes que s'incorporava a l'acció política en el postfranquisme.

La seva capacitat per a endegar iniciatives –per il·lusionar-se i il·lusionar-, la tenacitat en el compromís i en l'esforç, el seu desinterès pel profit personal i el seu tarannà vitalista i tolerant, van ser claus per a consolidar el seu paper de referent polític juvenil nou, així com la seva capacitat d'atracció.

Dos anys després, el IV Congrés de la JSC, celebrat al Casinet d'Hostafrancs de Barcelona del 2 al 4 de desembre de 1983, el va nomenar –ara sí- Primer Secretari.

Aquests dos anys transcorreguts havien donat molt de sí: s'havien curat les ferides de l'etapa anterior, hi havia hagut noves incorporacions quantitativament i qualitativament significatives i la JSC havia participat de l'entusiasme col·lectiu de les eleccions generals de l'octubre de 1982. Eren “els temps del canvi”.

Al febrer de 1984 –com a conseqüència de la mort del diputat Francisco Ramos-, un Xavier Soto de 22 anys es convertí en el diputat més jove de la història d'Espanya, en ocupar un escó al Congrés dels Diputats.

Però el seu pas pel Congrés del Diputats esdevindria fugaç, ja que abandonà el seu escó per a presentar-se, a l'abril de 1984, a les eleccions al Parlament de Catalunya, per entendre –i així ho va manifestar en una reunió de la Comissió Executiva de la JSC- que la seva responsabilitat com a Primer Secretari ho feia imprescindible.

Ens trobem en la primavera de 1984. Xavier Soto és diputat al Parlament i Primer Secretari de la JSC. Són temps de majories absolutes. De CiU a Catalunya i del PSOE a Espanya.

Però no podem oblidar que el marc general dels primers anys vuitanta es caracteritzà per altíssimes taxes d'atur juvenil, de fracàs escolar i de desestructuració familiar, circumstàncies que portarien a molts joves al "passotisme" i al rebuig de la política, i a uns quants a la marginalitat i, fins i tot, a les drogues.

Davant aquesta realitat, Xavier Soto impulsarà un discurs i una pràctica política que tindrà com a objectiu central evitar que els joves fossin expulsats de la societat, impedir que restessin al marge de l'evolució del conjunt del cos social.

Així, les necessitats i aspiracions dels joves fills de treballadors, dels joves dels barris populars i de les perifèries urbanes van esdevenir una veritable obsessió del jove Primer Secretari de la JSC que, en aquest terreny, va estar molt influït per un informe sobre aquest sector de la població elaborat per Joan Ignasi Urenda des de la Corporació Metropolitana de Barcelona.

El compromís vers una joventut que patia directament les conseqüències d'una crisi econòmica que tot just es començava a superar (i que Xavier Soto va resumir en una frase que va fer fortuna: "Debajo de cada cazadora de cuero hay una piel sensible y late un corazón que sufre") va ser el veritable fil conductor de la seva actuació durant aquests anys.

Aquesta línia d'actuació política culminà en el V Congrés de la JSC, realitzat del 13 al 15 de desembre de 1985 a l'estació de metro -llavors fóra d'us- de Sant Antoni. La reelecció de Xavier Soto com a Primer Secretari en un Congrés celebrat sota el prou significatiu eslògan de "Les sortides del túnel", suposà el certificat de maduresa d'una JSC que havia esdevingut la primera organització política juvenil de Catalunya.

El paper capdavanter de l'espai juvenil socialista durant aquests anys tindrà una especial rellevància en el terreny de les polítiques municipals de joventut. En aquest sentit, 1985 acabarà assenyalant un abans i després, amb motiu de l'aprovació del Projecte Jove de l'Ajuntament de Barcelona, amb el qual naixia una nova i original manera de fer política de joventut: som a l'any zero de les anomenades polítiques integrals en ple Any Internacional de la Joventut.

Precisament amb motiu d'aquesta celebració, Xavier Soto publicà el 21 de febrer a l'Avui un article -"L'any dels joves"- en el que propugnava que "a Catalunya, la política de joventut ha d'ésser un eix cabdal de l'acció de govern i ha d'abordar amb profunditat els problemes dels joves de casa nostra".

Però el paper de la JSC, amb Xavier Soto com a Primer Secretari, no es va limitar a aquest terreny. La seva influència va ser rellevant al si del moviment associatiu juvenil català, al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC), a les Joventuts Socialistes d'Espanya o al nou moviment estudiantil a través de l'impuls de l'Associació de Joves Estudiants de Catalunya (AJEC).

Aquest treball polític va ser possible en bona mesura perquè Xavier Soto va aconseguir enfortir l'autonomia del projecte polític de la JSC, des del compromís amb el conjunt del projecte socialista. Una autonomia que Xavier Soto sabrà mantenir en moments d'especial dificultat, com sense dubte ho va ser el referèndum de l'OTAN del 12 de març de 1986 en el que la JSC serà la única organització socialista d'arreu d'Espanya que defensarà activament un vot negatiu.

Finalment, el fet que acabarà per enfortir el projecte polític de la JSC serà la tasca que el propi Xavier Soto farà al i des del Parlament i que el convertirà en la veritable veu dels joves en les recuperades institucions del nostre autogovern.

Però la seva tasca parlamentària al llarg de tres legislatures no es va limitar al seu compromís amb els problemes i aspiracions de la

joventut del seu temps. Formà part de diverses Comissions parlamentàries, amb un especial protagonisme a les de Política Social, Justícia i Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Les mancances del sistema educatiu, la protecció dels drets dels menors, el problema de les drogodependències, la resposta a les situacions de marginació o el paper dels mitjans de comunicació públics van ser, per citar-ne alguns, temes que el van apassionar i sobre els quals va intervenir amb una fermesa característica sempre carregada d'arguments.

Durant aquests anys va reprendre uns estudis de dret que no va arribar a concloure.

La realitat és que tot i que va ser reelegit com a Primer Secretari de la JSC l'1 d'octubre de 1988 al VI Congrés celebrat a l'Hospitalet de Llobregat i, en conseqüència, el seu mandat no va finalitzar fins al 13 de gener de 1991 -VII Congrés de la JSC a Castelldefels- Xavier Soto ja era aleshores un dirigent polític del socialisme català, amb veu i opinió pròpia, al Parlament i a la direcció del PSC.

Un dirigent amb una especial relació política i personal amb d'altres dirigents de les diferents generacions del socialisme català: Joan Reventós, Raimon Obiols, Josep Maria Sala, Jordi Font, Higiní Clotas, Miquel Iceta... I que acabarà per descobrir una profunda i radical sintonia amb la tradició del "pouisme" de pedra picada i, alhora, desinhibit, dels Pep Jai i els Fernández Jurado.

Com a Primer Secretari de la JSC, participà de les reunions de la Comissió Executiva del PSC des de l'inici de la dècada dels vuitanta. Però ja al 1987 en va ser elegit membre pel V Congrés del partit. Reelegit al VI Congrés al 1990, el 3 d'octubre de 1991 assumí la Secretaria de Formació, i passà a exercir com a Secretari de Moviments Socials després del VII Congrés del PSC, el febrer de 1994, responsabilitat que desenvoluparà fins a la seva mort.

Durant aquests darrers anys, Xavier Soto tingué un paper rellevant en el no sempre tranquil debat entorn la renovació del socialisme català i espanyol. Una renovació que, segons ell, no podia limitar-se a un pur relleu generacional, però que tampoc podia plantejar-se al marge d'aquest.

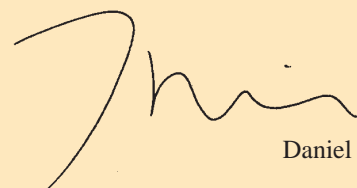
En aquest objectiu, junt amb les seves responsabilitats al Parlament i a la Comissió Executiva del PSC, Xavier Soto va esmerçar fins a l'última de les seves forces i energies.

Xavier Soto va restar fidel al llarg de tota la seva vida a un doble compromís: d'una banda, el compromís amb un socialisme no dogmàtic: el socialisme dels valors (llibertat, igualtat i solidaritat) i de les actituds (rebel·lia davant qualsevol manifestació d'injustícia); i, d'altra, el compromís amb la joventut, amb l'alliberament dels i de les joves, especialment dels més marginats.

En bona mesura, la seva vocació per l'acció cívica i política i el seu combat contra la intolerància i pel reconeixement de drets s'expliquen per la seva passió ferma i tossuda en fer coincidir, alhora, tots dos compromisos.

Tanmateix, el seu lideratge polític, social i institucional al llarg de la dècada dels vuitanta el va fer superar les fronteres de l'espai socialista i progressista.

Per això, quan ens va deixar el 10 de gener de 1995 -víctima d'una injusta i cega malaltia a la qual va plantar cara fins a l'últim moment- Xavier Soto feia temps que havia esdevingut, de forma indiscutible, el líder polític juvenil més destacat de la Catalunya democràtica.

Daniel Fernández